

EGRESSY ZOLTÁN

Hatalmas lesz a hold

Nevetséges. Pont ezt akarta elkerülni, az elgyengülést, és nem sikerült, *harag vagy béke*, ennyi kellett hozzá, ezt kérdezi fájdalmas hangon a halott énekes a zenegép mélyéből, és hát – csak elkezdett odafigyelni. Érdekes, épp tegnap látta a sztár testvérét egy sarki söröző teraszán, szintén híresség, valakivel kávézott magabiztos fejfel, szigorúan ügyelve rá, hogy mindenki lássa, ő meg komolyan megharagudott magára, bosszantotta, hogy önkéntelenül odakapta a tekintetét a szálnalmas jelenetre, a düh maga a bizonyíték a sznobságára, és a teljes zavarodottságra. Ez a pillanat most ugyanezt igazolja, lám, milyen ideges egy sima kis zenegéptől. *A kétség, mint árnyék követ, hogy bennem nem hiszel*, sírdogál a hang, valaki benyomta a gépen, aztán nehezen magyarázható módon, váratlan sebességgel kiment. Egyedül maradt a dallal meg a csapossal, most nézik egymást bután, a helyzet hülye, mintha nekik hagyták volna itt a számot, a pultos ember el is kapja a tekintetét, zavarában törölgetni kezd egy tiszta talpas poharat, közben indulnak a dalban a vonósok, épp itt volt az ideje, remegjen csak bele, aki hallja, kiben nem jön fel valami ilyen szövegektől, ki van ez találva hideg fejfel. *Talán azt hiszed, jobb lesz nélkülem*, erre már felnevet kínjában, kivillan szép, szabályos fogsora, igen, azt hiszi, sőt, biztosan tudja, *harag vagy béke, már nem, várjunk vagy vége, öröm vagy bánat, dönts el, most kell*. Gondolkodik picit, hogy jön oda ez a *már nem*, aztán elszégyelli magát megint, ezúttal a gondolatért, de mindenért tulajdonképpen, az öngyötres egyre súlyosabb teherré válik, minél előbb meg kell szabadulnia tőle. Sietve fizet, kimegy a presszóból, vagy mi ez, *talán azt hiszed, jobb lesz nélkülem*, kapja még egyszer a hátába, megcsapja a nyár reménytelen, fáradt melege, kellemetlen nagyon, mennyivel jobb lenne bármelyik mediterrán városban lenni, vagy egy skandinávban akár, bárhol, csak itt ne. Törölné az elmúlt hónapokat, minek kellett az egész, semmissé tenné, főleg az utolsó öt percet, az már tényleg a vég, amikor dalszöveg kezdi a lelket marcangolni. Főleg az övét, akinek általában azért van lelkiismeret-furdalása, hogy miért nincs.

Szép este ígérkezik, ma hatalmas lesz a hold. Elliptikus pályája miatt olyan közel jön, mint legutóbb csaknem húsz éve, éjszaka olvasott róla a laptopján, a cikkben szerepelt mindenféle furcsa kifejezés, írtak opposziós fényszögről például, az mi lehet, meg a nap és a hold szembenállásról, de nem ez érdekelte, hanem hogy mennyire veszélyes a hold közelsége, többnyire katasztrófák történnek ilyenkor, szökőárak, borzalmak, súlyos bűnesetek, bár állítólag ezek a jelenségek nem magyarázhatók egyértelműen égitestek elhelyezkedésével, geológusok szerint teljes hülyeség a hold-magyarázat, nincs tudományos alapja. Feszültség viszont biztosan lesz, ki-

számíthatatlan reakciók, szeszély, zabolátlanság, hiszen a lélek ura közelít. Vagy úrnője. És mégiscsak érdekes ez a nap-hold szembenállás is, napfiú-holdlány, naplány-holdfiú, járt egyszer egy hangulatos esküvőn, a vőlegény ezüstben, a menyasszony aranyban téblábolt, fordítva lett volna szabályos, mégis így volt jó, történt valami zavar, vagy az anyakönyvvezető késett vagy valamelyik nélkülözhetetlen rokon, mindegy, még mindig együtt van a pár, nem úgy, mint ő a szerelmével, milyen szerelmével, sose volt a szerelme, ő csak szerető, az nem ugyanaz.

Rosszul színészkedő emberek ülnek és néznek el mellette vagy fölötte, úgy csinálnak, mintha nem látnák, bámulnak a teraszokról elfelé, ki a világba, sehová, gyakorolják a kívülmaradást, ahogy a krisztusi türelmet kéne, úgy tesznek, mintha nem vennék észre, nem mernek a szemébe nézni, túl nagy a kockázat, megbújik a tekintetében valami örület, enyhe, de érződik, nem tanácsos szemkontaktusba lépni vele, ezt megérik a kevésbé érzékenyek is. Nem kétforintos ember, látszik messziről, ja, és nő, ezt nem említettem még, pedig fontos, nő, nemrég múlt harmincéves. Van egy stílusa a haladásának, kicsit mintha rugózna, a feje fenn, picit megemelve, a karjait alig érzékelhetően eltartja az oldalától, és hátrébb is húzza, jobban, mint a többi ember. Így van ez gyerekkora óta, így szokta meg, tükörben nézegette nemegyszer, szerette volna látni, mitől különös, mert többen szóvá tették, egy idő után érteni vélte, de csak annyit ismert el, hogy kimutatható parányi eltérés az átlagtól, és ez esetleg kölcsönözhet némi elszántságot a tartásának. Egy ideje pakolja is magát rendesen, odateszi magát, ahogy megy, nem túl vadul, de ettől ez még tény, erről nem tud, ezt még nem mondták neki, ha megtenné valaki, ellenőrizné ezt is egy tükörben. Most a holdon gondolkodik, meg kapcsolatának befejezésén, ma mondja meg a fiúnak, hogy vége, milyen szomorú belerokkanni egy szeretővel esedékes szakításba. A humor segít majd idővel, meg a mai este, ebben bízik, elengedi magát, csak a nehéz beszélgetés lenne túl, aztán még egyen, amit kértek tőle mára, imádkozik magában, nehogy ugyanaz legyen a téma, ha megússza, jöhet az este, nemcsak közel lesz a hold, hanem teli is, rengeteg mindent helyre tehet.

Szép, és tudja, hogy ezt más is így gondolja. A ruhája színes, végső soron minden ruhája az, nemcsak a ma viselt, ebben most van kék, sárga, piros és zöld is, mindenféle jó árnyalat, a kék és a piros különösen erős, felirat nincs, minták igen. A száján rúzs, halvány, talán csak szájfény. Hosszú haja puhán omlik a vállára, ez ad neki egyfajta szelídséget, természetes vörös egyébként, ez meg vadítja, a múlt héten mellírcsíkok kerültek bele, elégedetlen velük, máshogy képzelte, majd átfesteti, ezek csak kis korrekciók, ha igazán túl lesz a fájdalomán, komolyabb változásokra is sor kerülhet. Inkább elszánt, mint dühös vagy bánatos, ez a három érzés váltakozik benne egy ideje, hol az egyik kerül előtérbe, hol a másik, a harmadik ritkábban, megy lendületesen sötét napszemüvegében, most még indokolt, még süt a napfiú, de már nem sokáig. Szilárd az elhatározása, nem fog elbizonytalanodni, nem megoldhatatlan a feladat, a szerelem úgymint kezdett már kiszaladni belőle, csak hát ez kevés, a szívet teljesen ki kell szedni a dologból. Muszáj ügyesen a praktikumra

koncentrálni, a racionális érvek előbb-utóbb felülírják az érzéseket, agyban biztos, a többi kérdéses, de menni fog, mert tudja, mit akar, okos. Mire a kávéját kortyolja majd a második találkozásán, ami szeretőjének szerelmével esedékes, már jó lesz minden, addigra lehullanak róla a tonnák, kár, hogy nem mondhat el semmit a kávézópartnerének, mégse panaszkodhat valakire, aki éppen annak a vőlegénye. Félő egyébként, hogy rájött a lány, amire nem lett volna szabad, talán ezért akar beszélni vele mindenképpen még ma, szerencsére más lehetséges magyarázat is akad. Kétszer találkoztak, második alkalommal beszélgettek is pár percet, akkor került szóba, hogy angoltanításból él, a lány ennek megörült, mert tervbe vett egy nyelvvizsgát, szó esett valamiféle együttműködésről ez ügyben. Reméli, hogy erről lesz szó, jó lenne.

Ránéz az órájára, lassít, nem akar túl korán a könyvtár elé érni, van még ideje, körbenéz, a környező házak falát vizsgálgatja, ütött-kopott a város, főleg ez a része, szomorúak, végső soron elkeserítőek a színei. Megáll egy piros lámpánál, még az autók is mind ezüstszürkéek, fehérek, semmilyenek. Ilyenek a napok is, amikor kiesik az életből a szerelem, jut eszébe egy lektúrgondolat. Minden az, ami, semmivel nem több, a lámpaoszlop csak lámpaoszlop, a dolgok nem mutatnak túl önmagukon, nem kapcsolódnak máshoz, fontosabbhoz, nincs másik világ. Ismeri az érzést, ezt kockáztatja. Szereti a fiút, az a baj. Belenyilall a fájdalom a szívébe, ami persze lehetetlen, a szív konkrétan nem tud fájni, ezzel tisztában van, mégis ott érez valami rosszat, bal oldalon a melle alatt, ha a másik oldala szúrna, joggal gyanakodhatna az epéjére, így viszont nincs más magyarázat, mint a félelem attól, amire készül.

Hangot hall, összerezzen, a lámpa zöldre vált, ez figyelmezteti a vakokat, legyen ez intés neki is, tessék erre gondolni, lát, mekkora dolog, meg kell becsülni azt, ami van. Járt egyszer kártyajósnál, aki azt mondta, a szemére vigyázzon. Még lassabban indul tovább, mint ahogy eddig jött, talán a további lendületcsappanás okozhatja, hogy újból változik a helyzet benne, az elszántság helyébe a kétségbeesés lép, árva és ötlettelen, bárhogy dönt, rá fog borulni az ég, nincs jó variáció, túl sokáig húzta. Lesz ereje elmondani, amit el kell, de nem tudja, nem bánja-e meg még ma, már mire nézi a nagy holdat, bánni fogja, nincs megoldás, sehogy se jó, egy napon futni kezd majd az utcán, az lesz a legokosabb, futni kezd, és felemelkedik, elrepül innen messzire.

Mire átér a zebrán, megint jobb kicsit, igyekszik határozottan menni, legyen hangja a lépteinek, a cipője koppanásaiból merít erőt, *én egy jó nő vagyok*, mondja magának, *valakinek majd teljesen kellek*, erre gondol, a régi módszert veszi elő, a fiú rossz tulajdonságaira fókuszál, szidja magában, lealacsonyítja, dühös akar lenni rá. Meglátja, várja már a sarkon, a megbeszéltnél előbb értek oda mindketten. Nem megy föl hozzá, kizárt, beülnek valahová, a könyvtár büféje jó lesz, elmondja ott szépen, amit akar. Se ideges nem lesz, se dühös, nem fog érvelni, arra semmi szükség.

Nagy levegőt vesz. Most ér oda. *Szia. Szia.*

Jön ki a kapun, meggyötört és felszabadult egyszerre, fáradt, de jólesően, a fiú a lakásában maradt, le se kísérte, nem baj, nem is kell, idéetlen lenne. Az órájára néz, harminc perce maradt, pár megállót kell mennie, talán négyet, addig végig tudná gondolni, miféle képtelenség történt vele, mint a Buñuel-filmben, amikor akarnak, de nem tudnak kimenni a szobából, szeretne a semmire gondolni, nem akarja bántani magát, ráér vele, fogja úgyis eleget. Kudarcot vallott, nem sikerült, semmi baj, majd legközelebb, nem egy napon múlik a világ, több erőt kell gyűjteni az ilyesmihez. Micsoda délután ez, majd ha nem hall hülye dalokat, vagy nem pont a fiú nőjével kell találkoznia, sok ez így egyszerre. Egyébként meg milyen nagykönyvben van megírva, hogy épp ma kell megtörténnie? A dolgoknak nincs határidejük, lehet erőltetni, de minek? Ma az égitestek is össze vannak zavarodva, nyilván a Plútó holdján is elementáris viharok dúlnak, ahogy szoktak, zuhog a cinkeső, mit csináljon egy szegény földi nő? És jön máris az új feladat, le kell viselkednie a lányt, talán támad majd, akkor tagadni fog, nem merte elmondani a fiúnak, hogy találkozik vele. Megérzi magán a srác kölnijének jellegzetes illatát, hopp, ez így még abszurdabb, be kéne mennie egy mosdóba lemosni, nem fogja megtenni, ennyire lehet fatalista, nehogy már ő óvatoskodjon, túlzás lenne. Önkéntelenül felnéz megint egy házfalra, ami mellett elvonul, aztán még feljebb emeli a tekintetét, az égre, vajon nőtt-e már a hold, a nap már nem süt, felhők jöttek az égre, a holdnak nincs nyoma egyelőre.

Nem vagyok az a visszakozós típus, hall meg egy mondatot, szembejött két nő, az egyik mondta a másiknak, a kelleténél nagyobb hévvel magyarázott, kompenzálhat, talán pont az ellenkezője igaz, ez is milyen, miért éppen ez ütötte meg a fülét, mintha neki szánták volna, mint a *Harag vagy békét*. Gyengének bizonyult, ez az igazság, ezzel szembe kell nézni, ugyanakkor jólesett megadni magát a visszakozásnak. A lány, akivel mindjárt találkozik, nem sokkal fiatalabb nála, már jön is felé, nevet, akkor nincs baj, nem tud a durva titokról, vajon lesz-e puszi adás, annyira nincsenek jobban, lesz, a másik döntött, hajol, finom a parfümje, kicsit hozzáér a vállához is. Csinos, szépen kifestette magát, beteges a szituáció, ha lehet, ne tartson sokáig. Beülnek ugyanabba a presszóba, ahol tegnap a sztártestvért látta, ráadásul éppen annál az asztalnál kapnak helyet, ahol azok ültek, most ő tűnik úgy, mintha figyeltetné magát a járókelőkkel, újabb lecke, soha nem jó elsőre ítélni. Rendelnek, a lány alkoholt, ő bajban van, mert nem kíván semmit, végül kólát kér, angolozásról egyelőre nem esik szó, igazi semmitmondó, kellemes beszélgetést kezdeményez a fiú nője. Talán mégis csapdába sétált be, valamire előbb-utóbb ki fog lyukadni a csaj. Egy idő után személyesebb témák kerülnek szóba, jaj, nehogy elkezdjen a vőlegényéről beszélni, valahogy nem terelődik rá a szó, hálás érte, lopva az órájára néz, lassan félórája társalognak.

Úgy áll föl, mint akit letaglózta, vissza is huppan, aztán úgy marad. Nem akarja megbántani a lányt, és annyit meg is érdemel, hogy legalább elgondolkodjon arról, amit felvetett, nehezen bökte ki szegény, rengeteget készülhetett rá, ehhez képest mi egy szakítás; gyakorlatilag szerelmet vallott neki. Nem annyira lelki értelemben,

inkább testiségre vonatkoztak a mondatai, mit lehet erre mondani, bejön neki, tesszik, eddig rendben van, jólesik. Szabadkozva beszél, lesütött szemmel, azt mondja, korábban nem vett észre magán leszbikus tüneteket, ez az első eset, így még megtisztelőbb, de hát mi következik ebből? Őt választaná erre a kalandra, ha az, nem tudja ő se, nem érti pontosan, mit érez. Nem szokott játszani az érzelmekkel, abból mindig bajok származnak, nem is keverné bele ebbe se, nem kifizetődő nagyon beengednie magát valamibe. Szerelmes a fiúba, persze, de csak mértékkel, nem lép át egy határt, észnél van mindig. Nem vár azonnali választ, de kap, szó sem lehet róla, mondja a szerető, nem kapkodja feldúltan a levegőt, de egyértelmű az elutasítás. Keresi a szavakat ő is, nem nagyon találja, elsősorban a fiú sorsa érdekli, új helyzet állt most elő, rákérdez finoman és mellékesen, lesújtó a válasz, ez a dolog nem érinti azt a kapcsolatot, a lány mindenképpen férjhez megy hozzá, olyan jó srác, meg se érdemli őt.

Csak hát szeretne vele is lenni. Mióta meglátta, ez jár a fejében, és mielőtt felvetődne a kérdés, nem, nem hármásban gondolja, ja, még valami, a fiú ne tudja ezt meg soha, ezt az egyet kéri, döntsön bárhogy, neki ne szóljon róla. Hogyhogy, már döntött, egyébként is, mikor szólna, hogy szólhatna, nem szoktak találkozni, csodálkozik ügyetlenül, a lány bólogat, persze. Ő belevörösödik a hazugságba, felkapja a poharát, iszik. Aztán váratlanul jókedve lesz, tequilát rendel. Meglepődik magán, ez most mi, mit művel, a lány boldogan csatlakozik, nem haragszik a kikoszorázás miatt, számított rá, a pincér kérdésére kis zavar után úgy döntenek, egy goldot és egy silvert kérnek, egy arany-egy ezüst, ki lesz itt a nap, és ki a hold? Az esti esemény kerül szóba, egyiküknek sincs programja, jó kilátások nyílnak közös holdnézésre. Lecsúszik még egy-egy tequila, cserélnek, a citromos-sós verzió után most egy fahéjas-narancsost húz le a lány, akinek melírcsíkjaik immár tét nélkül dicséreti a csábító. Rohangálnak az érzések összevissza, itt a vágy, ott a kezdődő kíváncsiság, nem beszélnek a témáról többet, tanakodnak, melyik hidat vegyék célba, honnan lesz a legszebb a hatalmas hold.

Szeretője marad a fiúnak, és összebarátkozik a lánnyal, ezt éjjel felé dönti el, játékból csókolóztak egyet, más nem történt, a kíváncsiság viszont egyre erősebb, rajta nem fog semmi múlni, ez a legújabb döntése. Az ég felhős maradt, a holdból nem sokat láttak, nem probléma, jó az este, a szívet kell visszafogni, ez lesz nagy feladat, csak az be ne zavarjon, tönkretelhet mindent. Ha úgy alakul, ahogy most sejti, nem mondja el egyiknek se a másikat. Az jut eszébe, vajon melyikük tanúja lesz az esküvőn, meg hogy mi lesz utána, a nászútra csak nem mehet velük. Szelíden bosszút áll, ez lesz a küldetés, elsősorban a fiún, de a lányon is, azt még nem tudja, rajta miért, majd megmagyarázza magának. Se harag, se béke nincs benne, nem törekszik semmire, legyen minden úgy, ahogy lenni akar, csak azért nem fogja hajszolni a nyugalmat, mert nincs meg a belső temploma. Ez olyan szép, egy kortárs szerzőnél olvasta valahol.

Mire lezuhanyozik, kifli van az asztalra készítve, tej is kerül elé, a lány kedves, aranyos és hálás, megköszöni az éjszakát. Ő is, és még a reggelit is, lassan eszeget, leül mellé a házigazda, beszélnek a semmiről, a történekről nem esik szó. Furcsa volt és bizarr, mint majdnem mindig majdnem minden első alkalommal, nem akarnak gondolkodni rajta, nem bánták meg, a többi nem számít ebben a pillanatban. Megy a tévé, figyelik a híreket, semmi különleges nem történt este, se cunami, se tornádó, bűnesetekről se beszélnek, igazuk lehet a geológusoknak, hülyeség az egész, a hold csak egy korong, egyébként tényleg nagy volt, ez igaz, sajnos kevés helyről lehetett jól látni, a felhők elrontottak mindent.

Felöltözik, semmiképpen nem akar ott lenni, amikor a vőlegény felhívja a menyasszonyt, mert hívja előbb-utóbb, nagy nap a mai, mennek ruhát próbálni az esküvőre. A lány várja már nagyon, lázban ég, tegnap nem említette, de ma reggel már vagy háromszor, magazinban nézte ki a visszafogott, elegáns darabot, mutatja is, tényleg szép, vajszerű árnyalata van, nem olcsó, jó lenne, ha sikerülne meggyőzni a fiút. És mindenképpen szeretné, ha új barátnője is megnézné vele a ruhát még a ceremónia előtt, ugye elmegy vele, elkíséri, a vendég nem ígéri meg, csak somolyog. Indulás előtt elfogad még egy kávét, erős, olasz típusú, fél tíz, és ez már a második, amíg kortyolja, a menyasszony fesztelenül, mintegy mellékesen javasol egy hétvégi randevú-időpontot. Ő nem felel, csak nevet egyet a ragyogó fogaival, nem rossz válasz, azt jelenti: rendben van. Beugrik, hogy addig be van iktatva neki a fiú is kétszer, a kisördög majdnem kimondatja vele. Elbúcsúzik, szerencsére nincs csók, nincs semmi, *szia* van, és még egy *szia*.

Megy a megálló felé, meglegyinti a rossz meleg, úgy látszik, ez lesz ma is, felhők legfeljebb este várhatók. A tegnapi ruhája van rajta, a nagyon színes, minél előbb haza kell érnie, át akar öltözni, mosakodott, mégis koszosnak érzi magát. Hosszú buszút áll előtte, messze került a centrumtól. Egyszerűbb lett volna őhöz menni, de azt azért nem merte, túl erős effekt lett volna felhívni magához a lányt, ő a meghódított, nem a hódító. Innen viszont gyorsan el akar tűnni, ő itt elveszett, kisgyerekek, a város közepe való neki, a zaj, az emberek. Nem kell átszállnia, a busz a központba viszi, lehet, hogy csatangol és kirakatokat nézeget, majd csak azután megy haza, még megjósolhatatlan, milyen lelkiállapotban. Ideje bőven van, késő délután kell angol-órákat adnia, kettőt is egymás után, egy férfinak és egy nőnek, azelőtt még simán át tud öltözni.

Ül az ablak mellé, az üvegen nézi magát, lehet, hogy mégis marad a melír, talán nem fogja átfestetni.